

ὅτι διὰ τῶν ἀμέτρων πυροβολισμῶν καὶ θορύβων ἐφυγάδευσεν ἀπὸ τοῦ θεάτρου σηῆνος ὄλον φιλησύχων μυῶν, οἵτινες πρὸ πολλοῦ εἶχον ἐγκατασταθῆ οἰκογενειακῶς ἐν αὐτῷ.

* *

Ἐκτὸς τούτων νομίζω οὐδ' ἔχομεν ἄλλο τι νὰ εἰπωμεν. Μόνον ἄναγκάσωμεν δυνάμεθα ἀπὸ τοῦ νῦν ὡς δείγματα προοδου καὶ γεγονότα ἅμα, ἅτινα θὰ ποικίλωσι πῶς τὴν μονοτονίαν τοῦ ἀθηναϊκοῦ βίου, τὰς δύο προκηρυχθεῖσας ἐλθέσεις, τὴν ἔλθεσιν ἀνθέων καὶ φυτῶν, ὑπὸ τοῦ συλλόγου *Παργασοῦ* διὰ τὴν 23 Ἀπριλίου καὶ τὴν ἱστορικὴν ἔλθεσιν ἀντικειμένων ἀναφερομένων εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα τοῦ 1821, ἣν ὀργανίζουσιν ἐν συνεργασίᾳ ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ εἰταιρία καὶ ὁ σύλλογος *Παργασός*.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τῆς ἠρωϊκῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ἃς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι καὶ ὁ παρελθὼν μὴν ἐκήδευσε δύο ἐκ τῶν εὐαριθμῶν λειψάνων τῆς Ἐπικραστίας, δύο γέροντας στρατηγούς· τὸν Ἀντώνιον Γεωργαντιᾶν καὶ τὸν Τριαντάφυλλον Λαζαρέτον, ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ὁποίων ὀφείλομεν νὰ καταθέσωμεν τὴν δάφνην τῆς τιμῆς.

* *

Καὶ λοιπὸν κατὰ τοὺς ἀπαραβάτους τῆς φύσεως νόμους ὁ μὲν Ἰανουάριος ἀπῆλθεν, ἵνα ἐπιστρέψῃ μετὰ ἑνδεκα μῆνας πάλιν, ἀκούεται δὲ ἤδη κρουομένη ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἡ βακτηρία τοῦ χωλοῦ Φεβρουαρίου, τοῦ ἀναπήρου ἀλλὰ ζωηροῦ τούτου γέροντος, ὅστις προσέρχεται ἐνδεδυμένος ὡς γελωτοποιὸς, ἔστεμμένος μὲ ἄνθη ἀμυγδαλῆς καὶ σῦρον ἀπὸ τοῦ βραχίονος, περικαλλῆ καὶ προσωπιδοφόρον κόρην, τὴν τρελλὴν Ἀπόκρεων.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σέριδαν, ὁ Ἀγγλος ποιητής, εἶχεν ἀσθενῆσαι βαρῶς ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀκρασίας καὶ ἀκολασίας. Ἐπὶ τούτῳ προσκληθεὶς ὁ ἰατρός Ἐθερδεν διέγραψεν αὐτῷ αὐστηρὰν ἐγκράτειαν καὶ ἀποχὴν ἀπὸ παντός. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπανερχεται ὁ ἰατρός καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἔάν ἠκολούθησε τὴν διαταγὴν αὐτοῦ. Ἀπάντησις καταφατικὴ.

— Εὖγε, λέγει τότε ὁ ἰατρός, εἶνε τὸ μόνον μέσον δι' οὗ θὰ κατορθώσης νὰ ζήσης ἔτι μακρὰς ἡμέρας.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς, ἀπήντησεν ὁ Σέριδαν, διότι μακροτέρας ἡμέρας ἀπὸ τὰς τρεῖς τελευταίας δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἐπέρασα εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν.

Ἄνεκδοτον ποίημα

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ἀνεκδοτον ποίημα τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου. Τὸ ποίημα, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, εἶνε παλαιότατον, ἐκ τῶν πρώτων βεβαίως τοῦ ποιητοῦ, γραστὲν ἐν Πίζῃ τῇ 6 Δεκεμβρίου 1846, ἐπὶ τοῦ λευκόματου· τοῦ νῦν ἐν ἠερικῶν κ. Στεφ. Πιέρρου, φίλου τοῦ Βαλαωρίτου, μεθ' οὗ καὶ συνδιέτριβε τότε ἐν Πίζῃ ἀνεκοινώθη δ' ἦν ἐν εὐμενῶς ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπολογαγοῦ τοῦ μηχανικοῦ κ. Βίνκωρος Ι. Δούσμανη, εἰς ὃν παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ κατόχου τοῦ λευκόματου. Εἶνε δ' ἄξιον λόγου διότι δεικνύει ἡμῖν τὸν Βαλαωρίτην εἰς τὰ πρώτα βήματα τοῦ ποιητικοῦ του σταδίου, καὶ πρὸς τούτους ὡς γλωσσικὸν μνημεῖον, ἐξ οὗ βλέπομεν πῶς οὐ οὐσιωδῶς διάφορος ἦτο ὁ χαρακτήρ τῆς γλώσσης ἐν ἣ ἤρρισε γράφων ὁ ποιητής, ἐκείνου ὃν κατόπιν παρεδέχθη μετὰ ἐνδOLEXῆ μελέτην τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων.

A Pise le 6 Decembre 1846.

Εἰς τὰς ἐρήμους τὰς ξηρὰς, ἴς τὴν μαύρην Ἀραβίαν
Ὅταν σφυρίζῃ τὸ Σιμόν μὲ λύσαν, μὲ μανίαν,
Οἱ διψασμένοι Ἀραβες πηγαίνου νὰ κοθίσου
Εἰς τὸν φοινίκου τὴν σκιάν. — Ἐ τὰ νύματα τὰ κρῦα
Τὰ διψασμένα χεῖλη των τρέχουσι νὰ δροσίσου
Κ' ἐνθ' ἀκούν ἀπὸ μακρὰν τὰ ἄγρια θύρια
Βρυεῖς νὰ πέμπου μυκηθόντας, ὡς σάλπιγγας θανάτων
Ἦσυχοι καὶ ἀτάραχοι, σχεδὸν ἀπηυδισμένοι
Ἐκεῖ ἀπλύνου ἴς τὴν σκιάν τὰ μαύρα σώματά των. —
Ὁ ἄνεμος ἐπάνω των σφυρίζων διαβαίνει
Φέρων μαζί του θύρουθον καὶ μυκηθμοὺς λεόντων.
Εἰς τὴν σκιάν τοῦ φοίνικος οἱ Ἀραβες κυττάζου
Τὴν τριχυμίαν ποῦ περᾶ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των
Καὶ ἠπλωμένοι κατὰ γῆς, κοιμῶνται, ἡσυγχοῦν. —
Ὁ Ἀραβὸς πλανώμενος ἴς τὴν ἐρημον ποῦν ἔχει
Ἐ τὸν κόσμον ἄλλον φίλον του, παρὰ τινὰ στελέχη;
Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐγὼ! — Τῆς θολερᾶς ζωῆς μου
Τὰ ἀφρισμένα κύματα μ' ἔρριψαν μὲ μανίαν
Μακρὰν ἀπὸ τὰ χῶματα τῆς γῆς τῆς πατρικῆς μου.
Μὲ ἔρριψαν εἰς τὴν νεκρὰν καὶ δούλην Ἰταλίαν.

Ἀλλὰ ἐδῶ, ὦ εὐτυχής! ἐνθ' ἀηλιπισμένοι
Εἰς τοὺς σκληροὺς μου στοχασμοὺς ἤμην παρητημένος,
Ἐνθ' ἀκόμη ἤκουα τοὺς λαίλαπας νὰ τρίβου
βαθῆως μέσ' ἴς τὰ σπλάγγνα μου καὶ νὰ μοῦ τὰ φλογίζου,
Ἀπῆντησα, ὦ φίλε μου, ὡς Ἀραβὸς τῆς ἐρήμου,
Ἐν δένδρον νέον, γλοῦρον, ἴς τὸν δρόμον μου ν' αὐξάνη.
Ἐκεῖ εὐρήχ' ἀνάπαυσιν ἡ ἔρημος ζωὴ μου
Εἴθ' ὁ χειμὼν τὰ φύλλα του ποτὲ νὰ μὴ μαράνη! —
Αὐτὸ τὸ δένδρον εἶσαι σὺ. Ἐλθε ποτὲ καμμία
Νὰ μὴ φύσῃ ἐπάνω του ἄσπλαγγνος τριχυμία! —
Ὁ Ἀραβὸς πλανώμενος ποῦ πλέον θέλει θέσει
Τὴν ἐρημὸν του κεφαλῆν ἔαν τὸ δένδρον πέσῃ;

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

Α ΛΗΘΕΙΑΙ

Ὅμοιάζει τὸ φῶς τῆς φιλίας πρὸς τὸ φῶς τῶν πυρῶν: Τοσούτῳ λαμπρότερον φαίνεται ἡμῖν ὅσῳ πυκνότερον εἶνε τὸ περι ἡμᾶς σκότος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὸ ἐπόμενον συγκινητικὸν γεγονός, ἐν Πειραιεῖ πρὸ τινῶν ἡμερῶν συμβάν:

«Μικρὰ παιδίσκη, δεκαέτις μόλις, ἐνθ' ἦν-

τλει ὕδωρ ἐκ τινος δεξαμενῆς ἐν Πειραιεῖ, ὀλισθήσασα ἔπεσεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ἐκ τῶν περισταμένων μόνος ὁ Πέτρος Χέλμης ἢ Λιμπέρης ῥάπτῃς, αἰσθανθεὶς ὅτι ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς ἐκινδύνευε, προσδέσας ἑαυτὸν μετὰ σπυρδῆς διὰ σχοινίου, κατέβη εἰς τὴν δεξαμενὴν καὶ ἀναλαβὼν τὸ κοράσιον, ἐξήγαγε καὶ παρέδωκεν αὐτὸ ἀβλαβὲς εἰς τοὺς παρὰ τὸ στόμιον τῆς δεξαμενῆς ἀναμένοντας περιέργους. Εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὸ στόμιον τοῦ φρέατος καὶ δὲν ἔμμενεν εἰμὴ νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐκτὸς, ὅτε θραύεται τὸ δι' οὗ ἦτο προσδεδεμένος σχοινίον καὶ πίπτει ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς. Τὸ πλῆθος τῶν περιέργων αὐξάνει, ἐξογκοῦται καὶ καταπλημμυρεῖ τὰς ὁδοὺς· ἀλλ' οὐδεὶς μεταξὺ τῶν χιλιάδων ἐκείνων συγκινεῖται ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς αὐταπαρνήσεως, ὅπερ ὤθησε τὸν Πέτρον Λιμπέρην ἵνα καταβῇ εἰς τὴν δεξαμενὴν καὶ σώσῃ τὸν οὕτω προθύμως σπεύσαντα εἰς σωτηρίαν τοῦ κινδυνεύοντος πλησίον. Οὐδεὶς μιμεῖται τὸ ζωντανὸν ἔτι παράδειγμα τοῦ γενναίου νεανίου. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀναλγησία χιλιάδων ἀπανθρώπων ἀφῆκε τὸν ἀληθῶς ἀνθρώπον παλαιόντα ἐν τῷ κινδύνῳ πλέον τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας, ὅτε ἀπεφασίσθη τέλος νὰ καταβῇ εἰς λοχίας τοῦ πυροβολικοῦ, ὅστις ἀνέσυρε τὸ πτώμα τοῦ γενναίου Πέτρου Λιμπέρη. Ὁ πρῶτος ἐπισκεφθεὶς τὸν πνιγέντα ἰατρός κ. Πολιτάκης οὐδὲν διέκρινε σημεῖον ζωῆς. Ἡ κοινωνία τοῦ Πειραιῶς μεγάλως συνεκινήθη ἐπὶ τῷ λυπηρῷ συμβάντι καὶ παρὰ πάντων ἐθαυμάσθη ἡ τοσοῦτῳ σκληρῶς ὑπὸ τῆς εἰμαρομένης ἀνταμειφθεῖσα αὐταπαρνήσις τοῦ γενναίου νεανίου».

Ἡ κατασκευὴ τῶν ὀδόντων εἶνε σπουδαϊοτάτη βιομηχανία.

Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις εἰσὶ δώδεκα ἐργοστάσια τεχνητῶν ὀδόντων, παράγοντα ἑτησίως δέκα ἑκτομμύρια, δηλαδή κατὰ μέσον ὄρον ἕνα ὀδόντα διὰ πέντε ἀνθρώπους. Οἱ ἡμίσεις τούτων κατασκευάζονται ὑπὸ Ἑταιρίας ἰδρυθείσης τῷ 1864. Τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως δὲ τῶν ὀδόντων τούτων προϊόν ἀνέρχεται εἰς 1 ἑκτομ. δολλαρίων κατ' ἔτος.

Εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἑταιρίαν τῆς βιολογίας ἀνεκοίνωσεν ἐσχάτως ὁ κ. Delaunay ἐρεῦνας αὐτοῦ, ἐξ ὧν ἐξάγεται ὅτι αἱ κατώτεραι φυλαὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὅσαι περιστρέφονται χορεύουσαι, διευθύνονται πάντοτε πρὸς τὰ ἀριστερὰ, ἐνῷ αἱ ἀνώτεροι εὐρωπαϊκῆς φυλαὶ στρέφονται πρὸς τὰ δεξιά. Ἐν Οὐγγαρίᾳ ἔθνικὸς τις χορὸς, ὅστις ἐχορεύετο πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ Κροβόλου τοῦ μεγάλου, χορεύεται νῦν πρὸς τὰ δεξιά. Πολλαὶ γυναῖκες προτιμῶσι τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ περιστροφὴν, καὶ λαμ-

βάνουσι τὴν διεύθυνσιν ταύτην ὅταν χορεύωσι μόναι. Τὰ παιδιὰ κατ' ἀρχὰς στρέφονται πρὸς τὰ ἀριστερὰ, βραδύτερον δὲ ἐφ' ὅσον ἀναπτύσσονται ἀρχίζουσι νὰ στορέωνται πρὸς τὰ δεξιά. Πρὸς τούτοις τὰ δύο τρίτα τῶν βλακῶν στρέφονται πρὸς τὰ ἀριστερὰ. Ἐκ τῶν παρατηρήσεων τούτων ὁ κ. Delaunay ἐξάγει τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐπειδὴ ἡ μὲν πρὸς τὰ ἀριστερὰ κινήσις, ἥτις συμβαίνει παρὰ ταῖς κατωτέραις φυλαῖς καὶ ἀνθρώποις, ἐπιβάλλεται ἐκ τοῦ δεξιῦ μέρους τοῦ ἐγκεφάλου, ἡ δὲ πρὸς τὰ δεξιά ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους, ἀναγκαιῶς ἔπεται ὅτι ἐπέρχεται μετὰπτωσις τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἐγκεφάλου ἐκ τοῦ δεξιῦ εἰς τὸ ἀριστερὸν αὐτοῦ μέρος.

Ἐν μικρᾷ κώμῃ τῆς Μοραβίας, ἐν ἣ πρό τινος συνεστᾶθη ταχυδρομικὸν γραφεῖον, ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ τῆς ὑπηρεσίας του, ὅτε ἐλαφρῶς ἐκρούσθη ἡ θύρα.

— Ἐμπρός!

Ἡ κρούουσα ἦτο χωρικὴ νεάνις, δροσερὰ καὶ καθαρὰ, καὶ παρουσίασεν ἐν τάχει εἰς τὸν ὑπάλληλον ταχυδρομικὸν ἔνταλμα, τὸ ὅποσον ἀφοῦ ἐξήτασε καὶ εὔρεν ἐν τάξει οὗτος ἐξηργύρωσεν.

Ὁ νέος ἠρώτησε κατόπιν τὴν νεανίδα διατί δὲν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ ἐντάλματος καὶ τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ χάρτου, ἀφ' οὗ εἶνε κάτι τι γεγραμμένον δι' αὐτήν. (Διότι μετὰ τῶν ταχυδρομικῶν ἐνταλμάτων ἐν Αὐστρίᾳ συνάπτεται καὶ εἶδος τι δελταρίου πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀποστολέως). Αὕτη δὲ ἐρυθριῶσα καὶ δειλὴ ἀπεκρίνατο:

— Μὰ δὲν ζεύρω γράμματα νὰ τὸ διαβάσω, μοῦ κάνεις τὴν χάριν νὰ μοῦ τὸ διαβάσῃς σύ;

— Εὐχαρίστως.

Καὶ ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος ἀναγινώσκει σοβαρῶς:

«Σοῦ σέλω τρία φλωρίνια καὶ χίλια φιλιὰ».

Μεθ' οὗ ἐπιλέγει ἐν ὅλῃ του τῇ ταχυδρομικῇ ἀξιοπρεπείᾳ:

— Τώρα σοῦ ἔδωκα τὰ 3 φλωρίνια, μένουσιν τὰ φιλιὰ.

Τότε ἡ χωρικὴ ὀρμᾶ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ταχυδρομικοῦ ὑπαλλήλου καὶ μετὰ προθυμίας ἀνυποκρίτου ἀφίνει νὰ τῇ πληρώσῃ ὀλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦ ἐντάλματος.

Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς:

— Μητέρα, εἶπε, τί καλὸ πράγμα ποῦ εἶνε τώρα τὸ ταχυδρομεῖο, πληρόνει ὅλα τοῖς μετρητοῖς, ὅλα, ὡς καὶ τὰ φιλιὰ ἀκόμη!

Ἡ δὲ γραῖα, ἐπιλέγει ἡ ἐφημερίς τῆς Μοραβίας, μετὰ σοβαρῶς διανοουμένη πόσον προώδευσεν ἡ κοινωνία!